

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **V.T.N.** , narozený dne ..., ev. č. x, státní příslušnost Vietnam,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková1, 331 65
Balková,
zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 29. 8. 2018, č. j. OAM-175/LE-LE05-LE24-PS-2018,

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a podle § 46a odst. 5 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena do 13.12.2018.
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný ve svém rozhodnutí fakticky zopakoval ve vztahu k odůvodnění ust. § 47 zákona o azylu vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Toto je podle žalobce neakceptovatelné, neboť to nedostatečně reflektuje míru jeho protiprávního jednání a jeho pobytovou historii v České republice (dále jen „ČR“). Žalovaný podle žalobce pouze zopakoval zdůvodnění svého názoru na údajnou účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, neboť žalobce se dopustil

porušení povinnosti nikoliv zásadního charakteru, které nelze považovat za protiprávní jednání, jež by představovalo závazné porušení veřejného pořádku. Žalobce se v domněnku lepší ekonomické budoucnosti hodlal vycestovat z Vietnamu do Německa, ale poté, co byl českými správními orgány v řízení o správním vyhoštění poučen, že jeho jednání je nezákonné, a může mít za následek rozhodnutí o vyhoštění, dospěl k závěru, že jeho jedinou šancí je požádat o mezinárodní ochranu, domnívaje se, že obtíže ve Vietnamu mohou být relevantním důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. Ačkoliv žalobce skutečně požádal o mezinárodní ochranu, nelze pouze z jeho nelegálního vstupu na území Schengenského prostoru a několikadenního nelegálního pobytu na území členských států vyvozovat, že by se jednalo o nespolehlivou osobu, u které nelze uvažovat o uložení zvláštních opatření. Samotná skutečnost, že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo motivováno hrozbou vyhoštění, podle žalobce nemůže být rovněž důvodem neumožnění uložení zvláštních opatření. Jakkoliv žalobce původně směřoval do Německa, byl seznámen se skutečností, že mu hrozí reálná hrozba zákazu vstupu na území celé Evropské unie (dále jen „EU“). Žalobce tedy v současnosti nemá důvod vycestovat do Německa, protože by tím zcela minimalizoval své naděje na získání mezinárodní ochrany a citelně by si zkrátil dobu legálního pobytu v EU. S ohledem na absenci jakýchkoliv motivů pro maření řízení o udělení mezinárodní ochrany není důvod pochybovat o tom, že by žalobce řádně plnil své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu, a názor žalovaného, podle nějž není možné o uložení zvláštního opatření uvažovat, je podle žalobce nesprávný.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že žalobce vyjma širokého právního rozboru zástupce neuvedl vůbec žádné konkrétní skutečnosti, které by zjištění správního orgánu vyvracely, tedy zejména že žalobce svévolně a vědomě neoprávněně pobýval v ČR a přinejmenším na území dalšího státu EU, konkrétně Německa, bez cestovního dokladu, bez oprávnění k pobytu a bez dokladu totožnosti. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území EU zcela ignoroval, a aby je obešel, využil služeb převaděčů a překročil hranice EU nelegálně. Na území Německa hodlal rovněž nelegálně pracovat. Proto je z jednání žalobce zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se nadále bude vyhýbat svým povinnostem a porušovat právní předpisy EU a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Z důvodu svého nelegálního vstupu na území EU byl naposledy zadržen německou policií a předán zpět do ČR dne 23.8.2018 a zajištěn za účelem realizace vyhoštění. Skutečnosti, které ho vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, mu byly známy již před zajištěním, z čehož lze usuzovat, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování či vážné újmy nepociťuje a žádost podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Z jeho postupu je proto zřejmé, že aby se vyhnul vyhoštění a mohl setrvat v EU, byť nelegálně, využije jakékoliv možnosti, včetně nezákonného vstupu s pomocí převaděčů, k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že cílem žalobce není ve skutečnosti získat ochranu před pronásledováním či vážnou újmu, jíž se ani neobává, nýbrž snaha vyhnout se zajištění a vyhoštění, aby mohl pokračovat do cílové země Německa, čímž by opětovně narušoval právní řád EU, byl by jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Z těchto důvodů by uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru žalovaného účinné. V průběhu správního řízení o zajištění vedeného OPKPE Ústí nad Labem žalobce tvrdil, že jeho návratu do vlasti nic nebrání. Po zajištění za účelem realizace vyhoštění se však vycestování snaží zabránit právě žádostí o mezinárodní ochranu. Proto nelze rozumně předpokládat, že by žalobce náhle změnil své jednání a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, tím spíš, že jeho

cílovou zemí je Německo. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp.zn. 1Azs 349/2016, podle něhož účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žalobce v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale i zajistit efektivní kontrolu nad průběhem správního vyhoštění v situaci, kdy během řízení cizinec uplatní právo žádat o mezinárodní ochranu. Své protiprávní jednání žalobce sám výslovně přiznal, jak je patrné z materiálů PČR. Žalovaný poukázal na rozhodnutí NSS sp.zn. 9As 52/2013, podle něhož volba mírnějších opatření než samotné zajištění cizince je vázána na předpoklad, že žalobce bude se státními orgány spolupracovat například při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. V této souvislosti poukázal žalovaný i na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp.zn. 42Az 16/2016. Z okolností případu dospěl žalovaný k závěru, že využití zvláštních opatření by zde nebylo účinné, či dokonce by bylo zásadně vyloučeno. Jedním ze zájmů společnosti je důsledné respektování právního řádu. Žalobce vědomě a zcela závažným způsobem ignoroval předpisy regulující pobyt na území ČR.

4. Součástí správního spisu je rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Ústeckého kraje, ze dne 23.8.2018, č.j. KRPÚ-167849-25/ČJ-2018-040022-SV-RBK, podle něhož byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., a to na 90 dnů. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl 22.8.2018 kontrolován hlídkou německé policie na dálnici D8/BAB17, na parkovišti Am Heidenholz ve vozidle Citroen právě po překročení státní hranice mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo. Ve vozidle bylo asi 25 asijských osob včetně žalobce. Na místě nebyl schopen prokázat totožnost cestovním dokladem a vzhledem k tomu, že bez pochyb právě vozidlo překročilo státní hranici z ČR do SRN, byl žalobce předán 23.8.2018 Policii ČR na základě mezinárodní dohody mezi vládou ČR a vládou SRN o zpětném přebírání osob na společných státních hranicích. Lustrací v informačním systému PČR bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje vízem ani povolením ke vstupu či k pobytu na území ČR. V rámci podávání vysvětlení žalobce uváděl, že 30.7.2018 vycestoval z Vietnamu letecky do Moskvy s cílem dostat se do Německa za práci. V Moskvě mu odebrali cestovní doklad a všechny finanční prostředky a odvezli ho do nějakého skladiště. Zde pobýval přibližně 21 dnů s dalšími Vietnamci. Poté byl naložen do vozidla, a to s cílem dojet do Německa. Žalobce uvedl, že si je vědom, že z území Ruska vycestoval nelegálně, byl si vědom, že je bez platných cestovních dokladů a že zde nikde nezíská legální zaměstnání, a byl by nucen se uchýlit k nelegální práci, neboť do SRN vycestoval za výdělkem peněz. V EU nemá žádné blízké či příbuzné osoby, ani nemá žádné finanční prostředky potřebné k pobytu na území. Do protokolu uvedl, že do dnešního dne neměl ponětí, že nějaká Česká republika existuje. Ve Vietnamu žije jeho rodina. Současně nezná žádné překážky, které by bránily jeho vyhoštění do Vietnamu.
5. Ze spisu dále vyplývá, že dne 23.8.2018 byla žalobci podána informace o možnosti požádat si o mezinárodní ochranu v Zařízení pro zajištění cizinců podle § 3a a § 3b zákona o azylu. O udělení azylu žalobce požádal 25.8.2018.
6. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat dříve. K tomu dospěl správní orgán na základě skutečnosti, že žalobce přicestoval do ČR pozemní cestou podle vlastních slov, tj. přes několik evropských zemí, přičemž přinejmenším jedna z nich musela být členským státem EU, a pokračoval přes území ČR až do Německa. O mezinárodní

ochranu tedy nesporně požádat mohl, a to buďto na území ČR nebo na území jiného členského státu EU. O udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve poté, co byl zadržen Německou policií, když nelegálně překročil hranici do Německa, po následném zahájení řízení o správním vyhoštění a po svém zajištění a umístění do ZZC. Tedy teprve tak učinil po určité době pobytu na území Evropských států. Během tohoto období se mohl dostavit například na příslušný orgán a požádat o mezinárodní ochranu. Žádost však podal, až když se stal výkon jeho vyhoštění díky jeho zajištění PČR reálný. Jeho jednání je proto naprosto účelové. Je také zřejmé, že již v minulosti právní řád členských států narušoval, když na jejich území vstoupil neoprávněně bez cestovního dokladu a víza či jiného oprávnění k pobytu. V průběhu správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců se vyjadřoval v tom smyslu, že mu není známa žádná překážka bránící mu v návratu do Vietnamu, a že do ČR přicestoval pouze s cílem tranzitovat do Německa, kde si chtěl najít práci. Ve své žádosti o mezinárodní ochranu podané o pouhé 3 dny později však tvrdí, že je pronásledován lichváři a nemůže se vrátit domů. Doplnil, že dluží hodně peněz, má postiženou nohu a nemůže pracovat. Je tedy evidentní, že jde o skutečnosti, které mu musely být známy již před zajištěním či dokonce před odjezdem z Vietnamu, přesto o mezinárodní ochranu nepožádal a neuvedl ani do policejního protokolu. Je proto z jeho jednání patrné, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat pobyt a vyhnout se hrozícímu vyhoštění.

7. Z postupu žalobce je zřejmé, že proto, aby se vyhnul vyhoštění a mohl setrvat na území EU, byť nelegálně, a případně mohl opětovně nelegálně vstoupit na území Německa, které je jeho cílovou zemí, využije jakékoliv možnosti, včetně nezákonného vstupu s pomocí převaděčů či podání žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že cílem žalobce není ve skutečnosti získat ochranu před pronásledováním, resp. vážnou újmu, když se jich ani neobává, nýbrž snaha vyhnout se svému zajištění a vyhoštění, aby mohl pokračovat do své cílové země, kde má v úmyslu před návratem do vlasti několik let nelegálně pracovat, tedy opětovně by narušoval právní řád ČR a EU, byl by jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. V průběhu řízení vedeného OPKPE Ústí nad Labem bylo také prokázáno, že žalobce se porušení veřejného pořádku dopouštěl již v minulosti, když se vědomě vyhýbal svým povinnostem spojeným s pobytem na území ČR a dalších států EU a na jejich území vstoupil neoprávněně a s pomocí převaděčů. Z těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo účinné. O neúčinnosti opatření svědčí nejen jeho soustavně nerespektování právního řádu i uložených zákonných povinností, ale i jeho zcela účelové jednání, když cizinec v průběhu správního řízení o zajištění vedeného OPKPE Ústí na Labem tvrdil, že jeho návratu do vlasti nic nebrání a po svém zajištění za účelem realizace vyhoštění, se však svému vycestování snaží zabránit právě požádáním o mezinárodní ochranu. Je tedy zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Na základě toho nelze ani rozumně předpokládat, že by žalobce náhle změnil své jednání a respektoval by zvláštní opatření ze zákona o azylu, tím spíše, že jeho cílovou zemí je Německo. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS sp.zn. 1Azs 349/2016,m podle něhož účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.
8. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 46a odst. 1 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu, neboť žalobce nežádal nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné.

9. Žalobu soud neshledal důvodnou.
10. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
11. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*“.
12. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
13. Soud předně uvádí, že při posuzování žalobních námitek vzal v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). (...) Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. (...). Onen základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“; tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.*
14. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 tohoto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou

důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

15. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění byl reakcí na shora uvedený čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013.
16. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že dne 21. 8. 2018 byl spolu s dalšími 24 vietnamskými občany zadržen německou policií na dálnici jako spolucestující ve vozidle Citroen bezprostředně po překročení státní hranice z ČR do Německa. Jelikož není držitelem cestovního dokladu a na území Německa vstoupil nelegálně, byl dne 23. 8. 2018 předán na základě readmisní dohody Policii ČR, OPKPE Ústí nad Labem. Při následné kontrole totožnosti nepředložil příslušníkům OPKPE Ústí nad Labem k prokázání své totožnosti žádný doklad a nebyl schopen prokázat ani oprávněnost pobytu na území schengenského prostoru. Z tohoto důvodu byl cizinec zadržen a eskortován na OPKPE Ústí nad Labem. Lustrací v příslušných evidencích nebyl k jeho osobě nalezen žádný záznam. Bylo tedy zjištěno, že jmenovaný pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Z tohoto důvodu s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.
17. Dále soud uvádí, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.
18. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR i Evropské unie, když svévolně neoprávněně pobýval na území ČR i přinejmenším dalšího státu Evropské unie, konkrétně Německa, bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu, dokonce bez jakéhokoliv dokladu totožnosti. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR a Evropské unie zcela ignoroval, a aby je obešel, využil služeb převaděčů a překročil hranice Evropské unie nelegálně. Následně neoprávněně pokračoval do ČR a dále na území Německa. Po předání do ČR v rámci podání vysvětlení uváděl, že v ČR o azyl žádat nechce, protože chce pouze do Německa, kde chce (vědomě nelegálně) pracovat. Za tři dny poté ale již požádal v ČR o mezinárodní ochranu údajně ze strachu z lichvářů v zemi původu a kvůli své postižené noze. Podle názoru soudu lze z tohoto chování žalobce dovodit účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, tedy podanou pouze v reakci na zadržení a předání do ČR, kde žalobce zjevně nechtěl zůstat a hledat mezinárodní ochranu. To vyplývá jak z jeho nerespektování právního řádu a nelegálního cestování, tak i z jeho odlišných vyjádření před policejními orgány a v žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný tedy dospěl ke správnému závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to nejen ČR, ale i dalších států Evropské unie, a bude mařit

výkon rozhodnutí o vyhoštění.

19. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“
20. Soud dále k výše uvedené námitce uvádí, že správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Případ žalobce, který nerespektoval právní řád ČR, porušil zákaz vstupu na území členských států EU, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.
21. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a se Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
22. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.
24. Součástí žaloby by návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 19.9.2018 č.j. 17A 135/2018-17 byl zástupcem ustanoven Mgr. Jindřich Lechovský, advokát. Podle § 35 odst. 9 s.ř.s. byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování, doplnění žaloby) á 3.100,-Kč a náhrada hotových výdajů v paušální výši á 300,-Kč ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb. Tato částka byla zvýšena o 21% DPH. Částka bude vyplacena advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 26. října 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně